

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 410/2017-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudcov Milana Ľalíka a Marianny Mochnáčovej prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Kocandovou, Jungmanova 8, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 518/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDAKČIA] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. I. ÚS 41/2017-10

z 31. augusta 2017 prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 518/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v konaní v procesnom postavení žalobkyne domáha voči žalovanému uloženia povinnosti vyhotoviť elektronické kľúče slúžiace na vstup do nehnuteľnosti a povinnosti odovzdať jej tieto kľúče. Okresný súd Bratislava II rozsudkom sp. zn. 58 C 148/2013 z 19. marca 2014 vyhovel sťažovateľke v plnom rozsahu. Proti prvostupňovému rozsudku podal žalovaný odvolanie, na základe ktorého bol spis predložený krajskému súdu 30. júna 2014. Sťažovateľka namieta, že počas celého odvolacieho konania je krajský súd nečinný, konanie nebolo do podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončené a je poznačené prietahmi. V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že prerokovávaná vec nie je skutkovo ani právne zložitá, počas konania pred súdom prvého stupňa bola aktívna, navrhovala a predkladala dôkazy, zúčastňovala sa pojednávani, a teda žiadnym spôsobom neprispela k zbytočným prietahom.

3. Sťažovateľka v sťažnosti poukázala taktiež na ňou podanú sťažnosť na prietahy v konaní, ktorú adresovala predsedovi krajského súdu. Prípisom sp. zn. Spr 2175/2016 zo 16. júna 2016 podpredseda krajského súdu vyhodnotil podanú sťažnosť na prietahy ako dôvodnú s príslubom, že vec bude rozhodnutá do konca roka 2016.

4. Sťažovateľka v petite sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým by vyslovil, že krajský súd v napadnutom konaní porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal krajskému súdu upustiť od porušovania základného práva, priznal jej primerané zadost'učinenie vo výške 3 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

5. Požadované finančné zadost'učinenie s'ťažovateľka odôvodnila s poukazom na význam predmetu sporu a zdôraznila, že v dôsledku zbytočných priet'ahov nemôže riadne užívať nehnuteľnosť, lebo nevlastník, ktorým je žalovaný, jej odmieta vyhotoviť požadovaný počet elektronických kľúčov. S'ťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že samotné rozhodnutie o zásahu do jej základných práv bez priznania primeraného zadost'učinenia nezabezpečuje ochranu ústavnosti v náležitom rozsahu a kvalite.

6. Predseda krajského súdu vo vyjadrení k s'ťažnosti pod sp. zn. 1 SprV/462/2017 z 11. októbra 2017 zdôvodnil dlhšiu dobu konania z jeho pohľadu objektívnymi okolnosťami, ktoré spočívajú v celkovom zaťažení súdu, a uviedol, že prednostne sa vybavujú poručenské veci a neodkladné opatrenia. Zároveň zdôraznil, že vo veci s'ťažovateľky sa napokon rozhodlo ešte pred podaním ústavnej s'ťažnosti, a to rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co/518/2014-219 z 26. januára 2017.

7. V súlade so súhlasom účastníkov konania ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci vo vzťahu k namietaným priet'ahom. Následne ústavný súd pristúpil k prieskumu dĺžky konania z hľadiska tvrdených porušení ústavne zaručených práv s'ťažovateľky.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže preto vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už tento meritórne rozhodol pred podaním s'ťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06).

9. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obdobného práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť postupom krajského súdu.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (v primeranej lehote) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (m. m. I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejavovať ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (napr. I. ÚS 592/2012).

11. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu sú aj názory (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04, I. ÚS 562/2015), že ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosti zásadne nevyhoví.

12. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v nadväznosti na vyslovenie porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru je teda to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola

sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k priet'ahom v konaní nedochádza, je daný dôvod na nevyhovenie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

13. V tejto civilnej veci je zrejmé, že sťažovateľka sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. apríla 2017 namietala priet'ahy v konaní a postupe krajského súdu, pričom toto konanie bolo skončené 26. januára 2017. Ústavný súd tiež zistil, že krajský súd vrátil spis okresnému súdu 23. marca 2017, ktorý rozhodnutie krajského súdu sťažovateľke doručil 29. júna 2017.

14. Z uvedeného vyplýva, že v čase, keď sťažovateľka doručila ústavnému súdu sťažnosť, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo už konanie v merite veci na krajskom súde skončené, z čoho vyplýva logický záver, že v tomto čase už k žiadnym priet'ahom v civilnom konaní na krajskom súde nedochádzalo.

15. Zistený faktický stav bol vo vzťahu k obsahu sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v skončenom civilnom konaní pred krajským súdom, s prihliadnutím na zmysel a účel ochrany týchto práv relevantný pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľky je v tejto súvislosti neopodstatnená, čo v zmysle § 56 ods. 1 a contrario zákona o ústavnom súde zakladá dôvod na jej nevyhovenie z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

16. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo preto už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2017